

Ἐνεργ. καὶ ἐνιαχ. μέσ. ἐμπαίζω, περιπαίζω, περι-
γεννῶ, σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. Τσακων.: Ἐναε-
λοῦσαν τον κ' ἐλέαν του ἕναν σωρόν Σύμ. Μὴ μ' ἀναγελᾷς,
γιατὶ θὰ σκοτωθοῦμε Ἀνδρίτσ. Γούλ' τὸν ἐνεγελειούδανα
τὸν μεθύστακα Ἀρτάκ. Μὴ μ' ἀναγιλᾷτι, βρὲ πιδιά Αἰτωλ.
Μὴ ἀναελοῦσιν οἱ λᾶς (λαός, ἄνθρωποι) Κύπρ. || Παροιμ.
Τοῦ κόσμου τ' ἀναέλασμα ἀναελᾷ τὸν κόσμο
(ἐπὶ τοῦ ἐπιπόθου τοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Κάρπ. Ρόδ.
Ἐπτο' ἡ πομπή 'ς τὴ σιράτα κι ἀναγέλα τοὺς διαβάτες
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. Ἀναελᾷ ὁ χεζιάρης τὸν
κλασιάρην (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἀναγεάτζει ὁ βοῦ
τὸν ἔνε τζαὶ νι ἐπέτζει χειραῖ (περιεπαίξεν ὁ βοῦς τὸν ὄνον
καὶ τὸν εἶπε χειραῖ. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τσακων.
Μὴ ἀναγελᾷς, γιατί θ' ἀναγελαστῇς (μὴ ἐμπαίζῃς τοὺς
ἄλλους, διότι θὰ ἐμπαυχθῇς) Αἰγίν. κ. ἀ. Ὅ,τι χόρτο ἀνα-
γελάσῃς, θὰ φυτρώσῃ 'ς τὴν αὐλή σου (συνών. τῇ προηγου-
μένῃ) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ὁμορφα νὰ μοιρολογᾷς νὰ μὴ σ' ἀναγελάσουν,
θὰ ῥτουνε οἱ ἀρχόντισσες κι ἀπὸ καρδιᾶς θὰ κλάρουν
Κρήν.

Θεέ μου, ἀκατάγνωτα, κωπέλ-λια, νὰ λαλοῦμεν,
μὴν πάθουμεν θειρότερα ἐμεῖς ποῦ 'ναγελοῦμεν
Κύπρ.

Ἐὸν στραβὴ κορομπηλά, συκὰ παραγερμένη,
ποῦ κάθεται κι ἀναγελᾷς ἐμένα τὸν λεβέντη
Πελοπν. (Ἀρκαδ.). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ
καὶ ἀφηγήσεις στ. 253 (ἐκδ. Wagner σ. 87) «καὶ κεῖνοι
ὁποῦ 'ναι κτήματα βούδια καὶ προβατίνες | ἀναγελοῦν
τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τὸν φυλακίσουν». Συνών. περιγελῶ,
περιπαίζω. 2) Μιμοῦμαι σκωπτικῶς λόγους, πράξεις
κττ. ἄλλου τινός, ὑποκρίνομαι σκωπτικῶς Θεσσ. (Ζαγορ.)
Ἰμβρ.: Φρ. Ἀνιγιλῶ τὸ πιθαμέν' (κατακλίνομαι ἀπομι-
μούμενος τὴν στάσιν τῶν ἀποθανόντων) Ἰμβρ.

ἀναγέμι τό, ἀμάρτ. ἀναγιόμι Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω ὑποχωρητικῶς, παρ' ὃ καὶ
ἀναγιόμιζω, ὅθεν τὸ ἀναγιόμι.

Λάκκος, κοίλωμα παραγεμισμένον μὲ χῶμα.

ἀναγεμίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. γεμίδι ἢ ἐκ τοῦ ρ.
ἀναγεμίζω.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., πᾶν ὅ,τι χρησιμοποιεῖται πρὸς
πλήρωσιν στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων, οἷον βάμβαξ,
ἔριον, πτίλα κττ.: Βάλε κι ἄλλα ἀναγεμίδια 'ς τὸ στρώμα
για νὰ μὴ πληγῶνῃ, ὅντε θέτω (πλαγιαζῶ).

ἀναγεμίζω Κρήτ. Σῦρ. — Λεξ. Κομ. Ἡπίτ. Δημητρ.
ἀναγεμίζω Α.Κρήτ. Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναγιόμιζω
Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γεμίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Βαίγ.

1) Μετβ. γεμίζω ἐκ νέου Λεξ. Κομ. Ἡπίτ. Βλαστ.
Δημητρ. 2) Ἀναπληρῶ, συμπληρῶ κενόν τι Κρήτ. Σῦρ.:
'Αναγεμίζω τὸ στρώμα Σῦρ. β) Ἐπὶ τῶν περικνημίδων,
ἐπιδιορθῶ, ἀναπλέκω τὸ φθαρὲν Σῦρ.: Ἀναγεμίζω τοῖς
κάρτσες. Συνών. μαντάρω. 3) Ἀνασκάπτω τὸ ἔδα-
φος πληρῶ τὰ κοιλώματα τοῦ ἀγροῦ, ὥστε νὰ ἰσοπεδωθῇ
οὗτος Κρήτ.: Ἀναγέμισε δὲ χωράφι δου. 4) Ἀμτβ. πλη-
ροῦμαι, ἰδίως ἐπὶ ὀφθαλμῶν τῶν πληρουμένων δακρύων
Κεφαλλ.: Ἀναγιόμιζουν τὰ μάτια μου. Μάτια ἀναγιόμι-
σμένα (οἱ ἔνεκα πυρετοῦ ἐξωγκωμένοι ὀφθαλμοί).

Πβ. ἀναγεμῶνω.

ἀναγέμισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω.

Ἡ πλήρωσις κενοῦ τινος. Πβ. ἀναγεμίδι.

ἀναγεμῶνω ἀμάρτ. ἀναεμῶνω Κάρπ. ἀνεμῶνω
Κάρπ. ἀναγιόμῶνω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,128.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γεμῶνω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βλάχ.

1) Μετβ. πληρῶ ἐκ νέου κενωθέν τι Κάρπ.: Ἀνεμῶσε
τὸ χωνὶ τοῦ μύλου. 2) Ἀμτβ. πληροῦμαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν
ὀφθαλμῶν τῶν πληρουμένων δακρύων Κάρπ. — ΚΚρυ-
στάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνεμῶσαν τὰ μάτια μου Κάρπ. Ἀναγί-
μωσαν δάκρυα τὰ μάτια τοῦ δόλιου Ἀρβανίτη ΚΚρυστάλλ.
ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀναγεμίζω.

ἀναγέμωσμα τό, ἀμάρτ. ἀναέμωσμα Κάρπ. ἀνεί-
μωσμα Κάρπ. νεέμωσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμῶνω.

1) Ἡ ἐκ νέου πλήρωσις διὰ γεννήματος τῆς κενωθεί-
σης χοάνης τοῦ μύλου. 2) Τὸ ἐντὸς τῆς χοάνης τοῦ
μύλου τιθέμενον γέννημα τὸ κατ' ὀλίγον κατερχόμενον
εἰς τὴν ὀπὴν τῆς μυλόπετρας: Βάλε νεέμωσμα τοῦ μύλου
κριθάρι.

ἀναγεννῶ λογ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. Χηλ.

Τὸ μεταγν. ἀναγεννῶ.

Φέρω ἐκ νέου εἰς φῶς, ἀναπλάττω ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἱλαρό, ὅπου κι ἂ νὰ τὸ ρίξῃς,

ἀναγεννιέται ἡ χαρὰ καὶ χάνεται ἡ θλίψις.

Χηλ. Συνών. ξαναγεννῶ.

ἀνάγερμα τό, ἀνάγειρμα Ζάκ. Κεφαλλ. Κωνπλ.
Πελοπν. (Μάν.) ἀνάειρμα Κάρπ. ἀνάγειρμα Πελοπν.
(Μάν.) ἀνάγερμα Πελοπν. (Λακων.) ἀνάερμα Κάρπ.
ἀνάερμαν Κύπρ. ἀνέγερμα Θήρ. νέερμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγέρνω.

1) Ἀναστάτωσις, συμφυρμός Κύπρ.: Ἐκαμέν τα οὐλ-λα
ἀνάερμαν (ἄνω κάτω). Συνών. ἀνακάτεμα, ἀνακά-
τωμα. 2) Κοχλασμός, βρασμός Κάρπ.: Ἐν ἤκουσα
τὸ ἀνάειρμα τοῦ τσουκαλιῶ καὶ χύθη τὸ ζουμί. || Φρ. Νά 'χης
πίσαν κι ἀνάερμα! (νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κόλασιν, ὅπου νὰ
βράξῃς μέσα εἰς τὴν πίσσαν καὶ τὸν κοχλασμόν αὐτῆς,
'Αρά). Πβ. πισσοκόχλαστος. 3) Ἐρυγή Ρόδ.
Συνών. ρέψιμο. 4) Τὸ βαθὺ σκάψιμον ἀγροῦ πρὸς
ἐμφύτευσιν ἀμπελῶνος Θήρ. Συνών. στρέμμα. 5)
Ἡμερομίσθιος ἐργασία διὰ τὸ βαθὺ σκάψιμον πρὸς ἐμφύ-
τευσιν ἀμπελῶνος Θήρ.: Θά 'ρθῃς σήμερα νὰ μοῦ κάμῃς
ἓνα ἀνέγερμα. Σῶχω κάμει δέκα ἀνεγέρματα. 6) Κωλικό-
πονος προερχόμενος κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν ἀπὸ
ἀνέγερσιν, μετατόπισιν τῶν ἐντέρων Πελοπν. (Λακων.)

7) Ὁ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος Ζάκ. Κεφαλλ.:
'Ἄσμ.

Κλαῖγε με, μάννα, κλαῖγε με αὐγὴ καὶ μεσημέρι

καὶ μέσ' 'ς τ' ἀνάγειρμα τοῦ ἡλιοῦ ποτέ σου μὴ μὲ κλάψῃς
Ζάκ.

Πβ. ἀναγερός.

ἀναγερός ὁ, ἀναγειρός Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Συλλ.
Κυπρ. ποιημ. 181 ἀναειρός Κύπρ. ἀναγερός Κύπρ.
ἀναερμός Δλιπέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 1,112 νεερμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγέρνω.

1) Ἀναστάτωσις, ἀνακατωμός ἐνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Ἀναγειρός πᾶνω 'ς τὴν γῆν, παρακαλῶ, νὰ γίνῃν

τῶν πλάσματα νὰ μὴν μείνουν, μόνον ἐγὼ μὲ τδεῖνην

ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἀν.

